

Arrest

nr. 118 781 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. KÜHN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoon, aangezien zijn verklaringen over zijn identiteitsdocumenten onderling tegenstrijdig waren en bovendien in strijd met de algemene informatie in het administratief dossier. Veder maakte hij ook zijn voorgehouden profiel van Koerdische strijder niet aannemelijk, aangezien zijn kennis van de Koerdische gemeenschap, van de KDPI en van PJAK sterk tekortschoot. Ook zijn bewering dat hij wordt vervolgd omdat hij zijn legerdienst nooit gedaan heeft, werd ongeloofwaardig bevonden omdat hij ook hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo stelt hij dat hij reeds 15 jaar op de vlucht is en zich niet meer alles accuraat kan herinneren, hij als strijder niet van alle details op de hoogte was en hij psychologisch uitgeput is. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift ook dat hij in zijn land het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Iran, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker toont echter op geen enkel wijze aan dat burgers in Iran op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker zich nog beroept op de algemene situatie van de Koerden in Iran wijst de Raad er op dat deze loutere bewering niet volstaat om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 januari 2014, voert verzoekende partij aan dat haar verhaal intussen is veranderd en derhalve opnieuw dient bekeken te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij licht toe dat zij haar echte identiteit, nationaliteit en asielrelaas niet wilde kenbaar maken uit vrees teruggestuurd te worden. Verzoekende partij verwijst ter ondersteuning naar een aantal fotokopieën betreffende haar identiteit en nationaliteit en stelt dat de originelen over een 10-tal dagen worden verwacht.

De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij of zij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men van meet af aan de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Door één dag voor de zitting plots te verkondigen dat zij haar echte identiteit, nationaliteit en asielrelaas niet wilde kenbaar maken uit vrees teruggestuurd te worden, geeft verzoekende partij toe eerder omtrent deze in het kader van de beoordeling van haar vraag om internationale bescherming uiterst essentiële en cruciale elementen te hebben gelogen. Verzoekende partij heeft aldus door het afleggen van leugenachtige en bedrieglijke verklaringen intentioneel gepoogd de Belgische asielinstanties te misleiden. Haar uitleg dat zij de waarheid omtrent haar echte identiteit, nationaliteit en asielrelaas niet wilde kenbaar maken uit vrees te worden teruggestuurd, is geen verschoning. Op verzoekende partij rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Verzoekende partij is hier echter, zo geeft ze zelf aan, manifest in gebreke gebleven.

De door verzoekende partij, die in de bijgevoegde nota d.d. 6 februari 2014 plots aangeeft de Iraakse nationaliteit te hebben, in werkelijkheid J. A. H. te heten en vervolging vanwege de Iraakse autoriteiten te vrezen, ter terechtzitting aangebrachte identiteits- en nationaliteitsdocumenten zijn niet voorzien van voor eensluidend verklaarde vertalingen, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen het geen van allen originele documenten, doch slechts kopieën ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekende partij verblijft reeds sinds begin april 2011 oftewel inmiddels bijna drie jaar in België en had dus meer dan voldoende de tijd om de originelen van die stukken neer te leggen, net zoals zij meer dan ruim de tijd had om de ware toedracht van haar identiteit en asielaanvraag te geven, hetgeen van elke kandidaat-vluchteling en dus ook van verzoekende partij van bij de aanvang van de asielprocedure wordt verwacht. Immers wordt van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn/haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn/haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn/haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin, daar op de kandidaat-vluchteling de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135).

Gelet op het voorgaande en de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel origineel document neerlegt ter staving van haar werkelijke identiteit (en relaas), maakt zij haar identiteit en nationaliteit niet aannemelijk.

Door het feit dat verzoekende partij, door hieromtrent leugenachtige, bedrieglijke en manifest tegenstrijdige verklaringen af te leggen, geen reëel beeld biedt op haar achtergrond en herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zouden zijn, verhindert zij de Raad haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

De Raad wijst er voorts op dat een verwijzing naar algemene informatie en artikelen, zoals *in casu* die bijgevoegd aan het verzoek tot horen, niet volstaat vermits deze informatie betrekking heeft op Iran en verzoekende partij thans beweert de Iraakse nationaliteit te hebben.

1.5. In zoverre verzoekende partij haar kritiek (al) gericht is op en betrekking heeft op voormelde in de beschikking aangevoerde grond, wordt hieraan geen afbreuk gedaan. Verzoekende partij toont (bijgevolg) niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar beweerde land van herkomst, Iran.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS